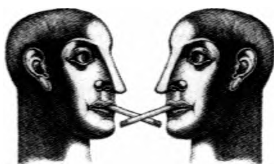
Gintaras Patackas

Mažoji dieviškoji CO – 2. Metai

GINTARAS PATACKAS

MAŽOJI DIEVIŠKOJI Co-2. METAI

Poema

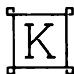
LIETUVOS RAŠYTOJŲ SĄJUNGOS LEIDYKLA

VILNIUS

UDK 821.172-1

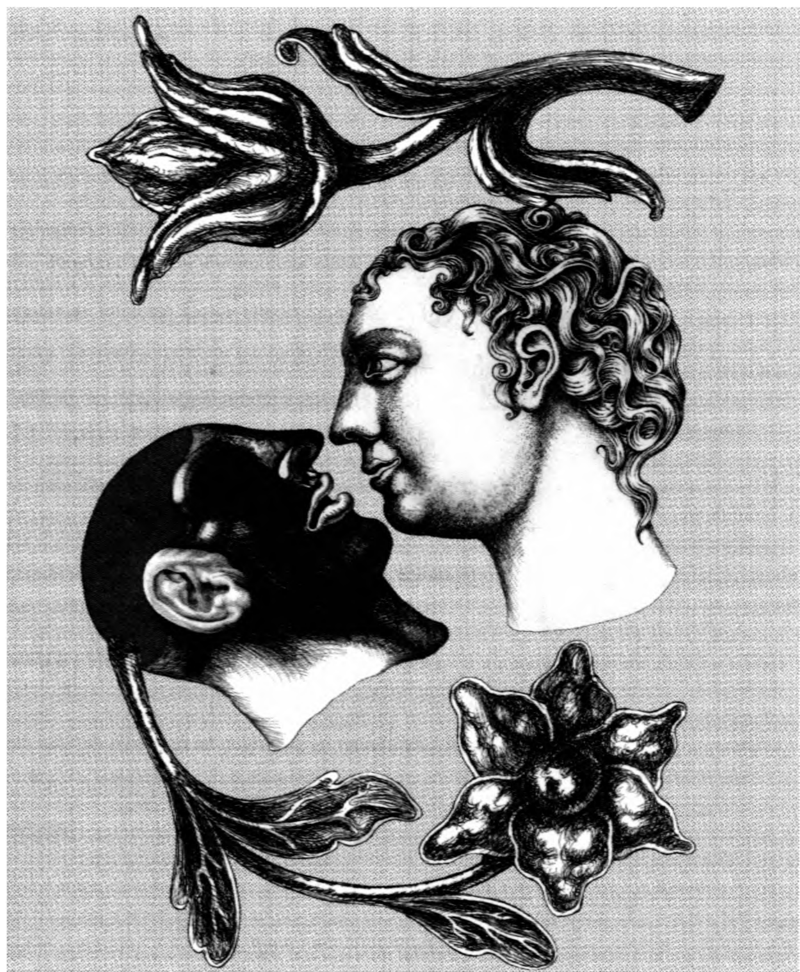
Pa358

Knygos išleidimą parėmė

ISBN 978-9986-39-811-0

PAVASARIO LINKSMYBĖS

Pavasario linksmybės

Skiriu UAB Šv. ara

Į madą grįžta antikos karyba retorika ir
žvangesys ginklų raudona linija nubrėžia
ribą budėti kad nebūtų per vėlu melų
malūnai šviežią faršą mala ir šūdo čia ir
farso nemažai atskyrus celiuliozę nuo
metalo su trąšomis sugrįš mums visa tai
kad naujas derlius runkelių sudygtų šv.
burokėlių pusryčiams putra šv. barščių šv.
kopūstų šv. reliktų ir kad lytis bujotų niekatra
nuo soldafonų būgnų miestas sąla atitaria
jam priemiesčio laukai kam mėtyti šv.
pinigą į balą jei nuo kiaulienos šitaip
apsunkai pasėję vėją nusipjaus greit audrą
ant kalno jovarai ir putinai ir nesakyki kad
širdies neskauda paršeli kada skersies
būtinai

Namelis mažas burliokijos soduos senelė
vaikį vaikos tarp sniegų žvitri kiaulaitė
tuščiuose aruoduos tėvynėj klausos radijo
bangų baugi senelės išmintis kai vėjas
serbentų krūmą rauna iš šaknų štai čia esu
aš lietuvon atėjęs iš kosmoso ir kosmosan
grįžtu rankas kaip pterodaktilis išskėtęs
lekiu raudonais batais per purvus bet diržo
smurtas teigia kad pilietis net neužaugęs
gali būt žmogus jei nesuteps priskirto jam
munduro be durų jam tik rankenos blizgės
tarytumei dujokaukės be dujų štai kiek
munduruos slypinčios garbės

Kanto imperatyvas

Scholastika sena motulė rauda raudoname
mokyklos pastate kurs primena kalėjimą ir
skriaudą belaisvių mokinių ten viduje kur sienų
klaustrofobija išmoko pragręžti mūrą lazeriais
akių ir tai yra tik užduotis pirmoko kai paliktas
esi po pamokų iškalt atmintinai
bel canto kanto emanuelio daiktą savyje
paimt ant ponto ir statyt ant kanto chebrantą
kurio darbas tamsoje nuvainikuoti laikrodį
nuo riešo nuo piršto žiedą laurus nuo galvos
moralinis imperatyvas rėkia kad viską tik ne
sielą atiduos recidyvistai užkietėję vagia
pirmoko jėgą nepastebimai kol
nukryžiuotas jis atgauna regą ir mato kad
aplink apaštalai nors garsiai keikias tuo
pačiu ir meldžias taip tyliai kad tuoj
raktininkas grįš ir suskambėjus muzika
vivaldžio atidarys be rankenų duris

Seniai aš jau mačiau ikonozaurą ir šventą
jurgį mojantį kirviu mūrinėj sienoje iškirtęs
aurą pro skylę gabalą šviesos regiu tamsioj
kamaroj esam su tamara šaunia karžyge
tigro kailiniais myliu šį atsakingą darbo
barą manau po darbo ir mane išleis dykai
čia gaunam lašinio mes svarą aplink
pasaulis svaidosi keiksmais o kai užmušime
bacilą maro jis mus pasveikins žygiais ir
veiksmais taip neveiksnumas darosi
naudingas kuo džiaugias ypata ne kiekviena
esu be galo viešpačiui dėkingas šaukiu
platėjant skylei kas diena

Nelauk gerų žinių iš edelveisų prie tisos per
pavasarį kalnuos kada galvoji niekad
nepareisi namo iš bibliotekos tolimos
produktų knygnešio krepšelis pilnas kuriuos
praryji tu vienu ypu nuo sakalo akies lig
aukso vilnos žlibom akelėm su malonumu
jauties penkiolikmetis diversantas
skrendi kondoro naguose vilies atlantą
peršokt ir įveikti pampas kur laukia tetos
tolimos šalies buenos airės gero oro
bose dar tik mokykliniai egzaminai tol kol
senatvėj tapsi komandosas kaip sakė
knygos pamirštos seniai

Kažkam prieš mirtį pasirodo langas kažkas
išeina pro slaptas duris o aš girdžiu kaip
medžių lapai žvanga kaip klevo sulą kerta
medkirtys pavasaris baltais žirgais princesės
atjoja karžygys triukšmadarys ant kaklo jau
pakimba stiuardesės ir baltą vėliavą iškeis
šiaurys į žalią nugalėtojo vainiką usnis
burokų lysvėje triumfuos kad šitiek buvo
vargta ne už dyką sulaukė šaknys deramos
šviesos

Kapinės

Štai virš kapų nušvito saulė skaisčiai kiek
guli čia karžygių milžinų panelės tyros
švelnūs kunigaikščiai be skaičiaus kiek
gyvenimų šventų išpažinimuos grimzdę
augustino ekstazės metastazių gaubiami jie
prie vartelių požeminio rymo nurimo artimi
ir svetimi tikrojoje tėvynėj išsikrovę lig
paskutinio šapo kišenes nuogi kaip gimę
stebi skrydį kovo ir ilgisi beprotiškai manęs

Ne dvasios buria į akis manąsias o
prakilnių kompiuterių langai užmūryjantys
formas esamąsias silicy silikoniniai plaukai
bei kareivinių muštras pučia vėją atspėju
koks naktibalda atklys varvekliai ledo ant
stogų lieknėja ir atskrenda pirmasis vyturys
su uniforma kovarnio o snapas taip
užgaląstas kad žiūrėt baugu su perviršiumi
išsipildė sapnas kad kitame sapne aš
nemiegu

Įrodyt teko plūgui aksiomą kad siaučiant
pūgai reikia noragu raityt dirvoną tiulį ir
aksomą kaip pridera nukaršusiam guru
studentė įkyri ir pirmapradė kėsinosi
šventumą sunaikint o josios kūnas jau iš
tolo badė įstiklintas akis ir jas apgint tiktai
malda karščiausia tegalėjo šiaurumoje
pavasario pūgų tad teko vėl skaityti tekerėjų
ir jaust kaip ragas virsta noragu

Gera žinia

Po saule ir savų bėdų pakanka nuo svetimų
net daros negerai o vakarai viensėdy ties
dikanka o pamaskvio pakraupę vakarai
pamiškėje ir vėl meška rujoja ir panikuoja
laukuose lokys įkėlęs į vežimą vieną koją
įlips ir visas ar paveš arklys bet raitelis
numirėlis šuoliuoja ir pasiekia pirma gera
žinia kad raganai trečia išaugo koja greit
mins ji dviračių taku kaune

Et ruskiai dings taip kaip kadais etruskai
undinėmis ruselkos visos virs vos
pabarstysi skeltanagiams druskos ant
uodegos visi ožiais pasmirs iš tolo žuvimi
ruselkos kvepia ožiai salietra pragaro sieros
patvarko stepių vilkas stepių lapę taip tyliai
kad nė šunys nesulos o mano laika groja
balalaika baubu meškėną gąsdina sapnai
nebūtinai taip tęsis visą laiką tik kol
pavasario egzaminai

Legendose didinga padavimuos yra tėvynė
mano ne šiaip sau dabar kai šitaip krinta
pardavimai aš apie ją eilėraščius rašau
audimų raštuos šinšilų audinių undinių
kasose graži esi poezijos nebeperka odinių
švarkų nevažinėja su taksi ištikus krizei
pirkti ir parduoti privatizuoti daros per vėlu
belieka vien tik nuostolius skaičiuoti gal
taip atsikratysim ir skolų graži esi tu švilpia
vėjas girioj girinis su urėdu visada suranda
bendrą kalbą geria girą derėdamiesi mano
lietuva

Nerimastingai pro biudžeto skylę į tolius
artimuosius aš žiūriu antai pelėdos naudą
peša tyliai jas neša vėjas o iš pagirių
prabudus zosė triusikų neranda malūnui
suka galvą ir sparnus apginkite nenaudėliai
balandę aš nežinau be triusikų kas bus o
taip tekėjo tyliai nemunėlis aušros laikais ir
tankų dar nėra ir nežinau ar zvimbia
momenėlis ar tai tiesiog apyvarpio dalia

Kampinis smūgis leidžias į platformą kur
skleidžiasi žiemotojų daigai ir kamuolys
tinkle tėra tik norma nes savo pareigą tu
atlikai o besarabe tuarego žirgas jau
beldžiasi kanopom į duris tavosios šėtros
joti nori irgi kažin ar dromaderas besugrįš
iškaski šulinį vidur dykynės kur maitėda vis
stebi šakalus ir visa tai aplink tau bus
tėvynė galbūt klajoklio net dvejus metus
kol neišgertas dar vanduo lig dugno ir
pasikvies tave nauja vieta dangoraižiai
bagdado turgaus ugnys kurias įžiebia halio
kometa kukliai užimki savo bastioną
placdarmu šacho kėdę išsirink ir susikvieski
dvasių legioną kad tavo sienas saugotų
aplink kaip girgžda surūdijęs čiaupas kapsi
kartu su legionlige lašai ką numatysi
priekin tuo ir tapsi ne veltui
išsigimėli rašai

Jisai sutiko ją pagauni kampą įvyko tarpe
jų tyli drama jis pabučiavo tiesiai ją į lempą
jinai užsiplieskė lyg sprogdama šalia lyg
nestovėtų mažordomas prie durų viešbučio
vėliau fojė atlaikė kanų kilimas raudonas
šitų žvaigždučių spindesį beje ant leitenanto
antpečių žėrėjo panašios dvi žydėjo putinai
raudonai tykų vakarą be vėjo ir skrido
eskadrilėm žąsinai moliūgas pirmas paskui
jį martynas ir jam nebuvo mėlynas dangus
tik antinas be abejonės žino kad prastesnių
panelių jam nebus

Kalės vaikai jie iš būdos išlindo ir riejasi
dėl kaulo urgzdami nuskyniau tau mieloji
hiacintą nes niekad netikėjai manimi
gražioji beatriče lyg netyčia užklydau čia ir
noriu ne mamos o iš skeveldrų vėl atkurt
bažnyčią iš duženų širdies ir vienumos in
corpore dar ofisą įsteigti kur prašymus
patenkinti gali viešai kad nebedrįstum
presai teigti jog tu mane tik protarpiais myli
nuo vieno apsirūkymo lig kito nuo adatos
lig adrijos krantų o dantė juk tas pats juk
nepakito tiktai esi anachronizmas tu

Nustėrau aš kada nupjautavamzdis išniro
prie žibuoklės paupy o juk atrodo toks
taikus balandis toks šarmas kai šanel šeši
kvepi iš karto meilės bezdas išsisklaidė
pakvipus paraku arba druska nebūsi tu ant
žirnio karalaitė ne mums skirta paklydėlė
kulka ištraukiau net neužsisagstęs klyno aš
koltą ir į krūmus pavariau o ten gulėjo
žąsinas martynas toks nukeptas kad tapo
daug geriau

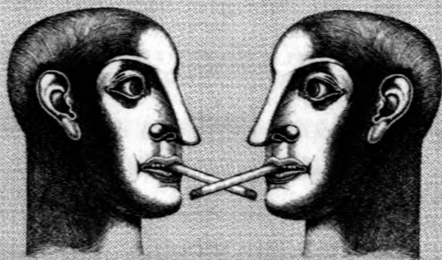
Pliusus tris vietoj parašo padėjau ant
autorinio darbo sutarties o ant kitų
kontraktų bitę dėjau į akį tau nereikia tos
akies jei trukdo jai tavoji tobulybė kaip rasa
tabula balta kreida nė viena moteris tau
neprilygo esi tu savo lygoje penkta lygiųjų
galimybių kontroliere įstatymų lyg
smegduobė pilna tačiau dar šaudo mano
kanonierė patarčiau užsikimšt ausis vata
bent elektroninėj erdvėj kur verta užsukt
manon svetainėn čia alus svaigina tartum
meilė pirmą kartą ir antro karto visada
nebus

Beviziu režimu kibitkos skrieja kibirai
žvanga kvepia kibinais pasiutpolkė
važiuojančius aprieja lesbinką šoka damos
su kardais kinžalai paruošti kinesė tampa
kam mečete o kam viešais namais patrankos
patruliuojančių atanka guminės bitės
nulaužtais sparnais atakon veržias į
literatūrą įlipo veršis su visa svita o šiaip
jau pragaras tėvynė jūra su kameroje lova
paruošta o nesakyk mergele iš betliejaus
kad nebuvai čia stovi štai vaza su rože
pamerkta šventuos aliejuos bei nukryžiuoto
velnio uodega

Balti arkliai namo jau žiauriai veža visiems
priplaukusiems šaukiu ura kas norite į mano
ekipažą užtikrinu laisva vieta yra nereikia
jokio bilieto nereikia čia žinoma ne
traukinio kupė tačiau parveš namo pas
karalaitę brangiausią prekę pasitiks pirkia
balti žirgai juodais arimais lekia baltais
chalatais raitelių svita priims literatūrą į
itakę šešta inteligentų palata

Tas opiumo sociumas žavi kilniais
motyvais posūkių svaiga kai nunešiotais
meistro kedais avi dangindamas į šalį
niekada jo nepamiršiu maudamas lyg bitė iš
starto linijos lizdan kalnų iškreivintų kaip
dievo begalybė kišenėje beieškanti smulkių
o man užteko maisto nenorėjau bet buvo ji
gražesnė nei manai kai bandė tarti lūpomis
būrėjo žodžius tačiau už žodžių visa tai
paveikslų muzikos už štorų varne netarki
nevermore palauki dar ir prisimink kur
nusilaužei sparną nepakeliui man priekin
tau atgal lai žydi sau aguonos kaip žydėję ir
obelys ir kriaušės kol jauna šitais krantais
katiuša nepraėjo o tai yra likimo dovana

VASAROS DARBAI

Nei dujų kamerų nei holokausto šis
gailestingas laikas nežudys kada aklas
minias mefistas mausto esu nei karvedys
nei žydšaudys jei netikit paklauskit pono
fausto margarita jo pragaras yra už
vivisekciją ne sykį baustas dabar jis hienų
duona ir dešra o buvo juk neblogas
pašlemėkas narys studentų dvikovų aršus
tačiau parsidavė pigiau nei niekas už tris
raudono lacrima lašus kažkam nedidelis tai
kriminalas tik pamanyk kolaboravo su
dvasia piktąja bet koksai finalas jisai yra o
aš turbūt nesu

Užknisot jūs mane pas aznavūrą mes
perdėm perdėm triukšmo buvo daug dabar
kai lieka muzika ir jūra iš kapitonų gero
nebelauk pasibaigė princesė ir procesas
katarsiai ir kontrastai ėmė dingt kai nėr
tiesos verčiau sakyti tiesą ir pėdint
tėvonijos įkandin spragas užlopant
nudaužytais pirštais ir nuospaudom
dvigalvių smegenų kaip bicepsų o ne
priburt iš tirščių kavos kad visa tai nėra
šaunu nes šovusi galvon mintis nušauna
taip negyvai kad norisi juokaut kai
nuodėmingas tas kurs pasninkauna ir
pamokslauna nors reikėtų bliaut dainušką
girtą pakelės girtuoklių tikresnę negu
maldos veidmainių pūkams skrajojant
topolių ir tuopų ir imant iš imamo interviu

Nelaikas buvo kreiptis į būrėją žabangas
paspęstas aiškiaregių aš apėjau nes taip
širdis norėjo todėl tave taip aiškiai aš regiu
suknelė vakarinė skrybėlaitė vualis juodas
ligi pat pečių neklausiu ar esi tu dar
mergaitė bet raganos kerėjimais tikiu la
femme fatale esi tu mano ego ir stalas šitas
dar ne šermenų lagaminus du balto švenčių
sniego tau atnešiau mieloji dovanų klausau
kaip šiugžda juodas krepdešinas krepšinio
mačas šėlsta ekrane klausykis kaip širdis
mana kankinas ar verkiantį kada matei
mane už nugaros tau gniūžtę aš užkišiu
balčiausio sniego tik tu netylėk kalbėk ir
bėk į krūmus šuoliais kiškio pasauliui apie
mano smurtą rėk aš suprantu kad poelgis šis
keistas kad tai akivaizdžiai nelegalu bet tai
vienintelis ir tikras vaistas pasaulyj kuris
pagrįstas melu žinot ar tu tikrai nežinomoji
kai tirpsta sniegas tartum pinigai trumpikės
tavo taip apsiseilioja kad meilę lėmę laksto
guzikai

Įkalino gobseką jo godumas įkalino
genseką jo mirtis įkalino kvailelį pono
rūmuos į stalino laikus pakliuvo jis
trumpam bet to užteko kad uždėtų jam
žymę veido vergas su vargais ir nors
gražiausia muzika skambėtų labiau jis
trenkia savo skambalais ir darosi palaidas
balaganas ir pjaunas šuo o tyloje vėlai
girdėt kaip eina smėliais karavanas su
kontrabanda eina ir gerai ne kalnas dar nes
bijosi perkūno parapija su savo kryželiu
atbaidanti klajūną atėjūną ir garbinanti
mešką su lokiu

Kromanjoniečių derlius nerūdija per liūtis
tropines perlu žydės mandragora mandra
sesuo marija nežino niekas josios pavardės
pietietiškos todėl savos mumbajui
pražilusios brunetės akimis topazinėmis
kamuoliukas vejoj drugelis koja treptels ir
išskris gerai babajai opiumą varo tai mena
pionierius abdula šeštais po antro pasaulinio
karo dainavęs aguonėlė aguona iš choro
išmetė mane solistą soliterį išplovė su
klizma plikai nukirpo ir todėl nedrįsta į
galvą utėlėtą eit maskva graži esi bet aš tave
sugrioviau ir raudančių kurantų neklausau
iš briuselio kopūstų gavę dovį graži tu mano
bliauname kas sau

Kadais turėjau moterį neprastą kada
penktadienis dar nebuvau pečiais ji vartė
vyrus kėlė kaštą kaštoninių plaukų karšta
kaip sau – na o mane kamavo geismas
jaunas kaip kekė vynuogių krūtis juoda
raudonas lūpų pumpuras kurs kraunas
vėjuotą tvankią naktį visada balti kaip
dramblio kaulas dantys švietė už pilnatį
skaisčiau ir bučinys skambėjo kaip
agrastuose avietė ne moteris ji buvo o ugnis
lilit kadais sudeginus adomą ir prakeiktį
užtraukus jo vaikams ir sodininkas padegė
sodomą ir sodas atiteko daktarams
psichuškėje tada atėjo slaugė ir atėmė
kompiuterį iš jo dabar esu penktadienis o
draugas save vadina tėvu gorijo

Ir sukasi ekspertas kaip išpertas ir nemažėja
skyriuj rūkalų o visad tas nelemtas pirmas
kartas įvyksta ir ten būti privalu tokia
aukšta yra būties būtovė ir galima pylos
solfedžio gaut ir ką daryt jei reikalas
nestovi o mergina vis peršasi draugaut
apčiuopti reikia sąžinę jos lytį ir įsitikinti ar
ta yra o jei nėra tai pulti griausti lyti kvepėt
žibuoklėm ir darnia dora tai ta sfera kurios
nepageidauja nei mokslo gretos anei
tinginiai užčiuopus kraują reikia lieti kraują
ir prakaitą kurio nepraganei ir tvirtint
moratoriumą pasiūlo tiek signatarai tiek jų
knygnešiai svarbiausia niekad nenutraukti
siūlo tarp žemės ir dangaus ir pan. ir pan.

Ir štai hamakas supas virš vigvamo kur guli
skvo ir blizgina lėkštes skukumas sklinda
muzika vivaldžio pašiaušus ežero gelmėj
žvaigždes o kas pratęs harmoniją pušyno
štai klausimas kurio neatsakys nei
klausiantysis kuris viską žino anei
lakštingala galvažudys cukrinių avinėlių
pievoj kraujas maitinamas insulinu koma
baigta su vilko urzgimu ir naujas prabunda
perdirbtas žmogus – šuva rievelėm
smegenų rėplioja blakė ir KPZ dalija
leidimus o komandoro rankoj mobiliakas
vienus išleidžia sukiša kitus ir daug vėliau
gudrus dėdulė sako: o aš maniau kad tu esi
žmogus

Naktigonės garsai prašmatnūs kai ant
kelkraščio pumpotaukšliai išdygę ir baubo
mirksnį pakelti vokai vokalinę atskleidžia
tobulybę katalikybei priešingą dievaž
šiauriniuose kraštuos kur lekia vytis gudams
barzdas kapoti ir rankas ir dešimtinę
rinkliavai manytis kaimiečiai dreba
užsklęstoj troboj ratu kreidos įkalinti o širdį
apuokai lieja kamino tamsoj kanopų bilsmą
griaudžiantį išgirdę o ir prie laužo naktį
nejauku liepsnon mėnulis žibalo įpylė
matytis akys žibančios vilkų banda sujudusi
o šunys tyli nors alkani bet kraujas pasilies
kažkur toli skerdynėse prie kražių ar
užkerėtos raigardo pilies kai maro metą
ponai balių gražų dar kelia bet kelių jau
nebėra pumpotaukšliais ir viksvomis užžėlę
vis bilda naktį pašto karieta pažadinusi
mano merguželę mieguistą tokią palaidais

plaukais kaip ir gyvenimėlis jos palaidas ji
ašaras sau šluostos marškiniais nors
verksmo daug bet nebegrįžta aidas

Juodas vanduo

Paguodai naktys be nakvynės slenka per
dangų skrenda nemiga juoda nekranki varne
nevermore užtenka dalia daložė tars man
niekada dailutė rusė dailide čia dirba pagaus
tave kankolus nuobliuos nereiks net
tautiškos giesmės kudirkos su kaukolėm
mebliuotuos kambariuos gyvenkim
vigvame kaip tas indėnas po šimto metų gal
ateis ir skvo sekvojoje miegos ramus
pamėnas ir rūstaus juodas ežero vanduo

Vu du du fu ir valtimi trise žemyn upe be
prarastojo laiko džiaugsmingai leidžias
kūnas o dvasia laivagalyje vairo lanką laiko
ant kalno mūrai vyrai joja štai o nemunas
didžiąja kinų siena laivelį neša pasroviui
laisvai tris vienas už visus visi už vieną per
kelią mums neperbėgo šuva laivagalyje loja
joja vyčiai ant kalno kiek bežvelgtum
lietuva pakalnėje kryžiuočiai ir žilvičiai

ZOO

Orangutangas netelpa į narvą žirafos kaklas
styro virš stogų plėšiko seifų grąžtas
skrodžia šarvą o mums gyventi linksma ir
smagu klarnetas skelbia pritaria kornetas
esteto rankoj biblijos skutai gyvenimas yra
darnus duetas nors miršti vienas kaip ir
privalai el. pašto versijoj su paveiksliukais
kur pavaizduotas visada esi šešiagyvybis
robotas su triukais mutantų angelaičių
debesy kai virusas negailestingai graužia
gyvybės medžio vėžines šaknis ir mieganti
marytė mintį audžia kad princas neatjos ir
neatskris taip tingis keltis o reikėtų dirbti su
pamaina į fabriką varyt negyvas vėjas
laužia šulnio svirtį balti berželiai žemėn
grius poryt prie zooparko krašto kur
mamutų atšildytų ropoja kolona kas būtų jei
recesijos nebūtų ir būtų lietuva ne fergana

Barselona nušvito po pietų tarytum etalonas
katalonų taip jūra saulė dar daugiau ragų
atostogų metu tai geras tonas ramble ropoja
vien drambliai balti šalia kaimanų bankas
įsikūręs karmen su briliantais bigudi
toreodorai korida po curvus išlenk ramiai
taurelę campari ir kitas kompanjonas turi
būti po valandos o jeigu neturi paspauski
durų gretimų skambutį tuoj pat jas la puta
atidarys hidrauliką nusunks už eurų šimtą
galėsi skųsti pinijas pušims kad taip likimo
knygoj parašyta paskui išvydęs ežerus
gargždų mielosios akyse ir jos pomadą
meluot galėsi ligi panagių kad parvežei
nesuklastotą pradą

Aš neturėjau nieko prieš tave ir tu prikišt
man nieko neturėjai tiktai iš visko gavosi
savà volà šaukiu kūrėjui ir būrėjui bet
susivienijo jie prieš mane auksinės iltys
šukos deimantinės ne magijoj tai vyktų o
mene seniai ištrūkčiau jau iš karantino ir
nokautuočiau savo citata buhalterį ir visą
profesūrą taip kartais neblogai ir cikuta jei
pašeri išalkusį bachūrą sokratiška išmintimi
kištis į reikalą be reikalo nebūna jei yra
kardas atsiras makštis maloniai
pamaloninanti kūną sepuku kai atliekant
nelaiku nebūtina skubėt pas abraomą aš su
jumis draugai nesutinku kalėdų žąsys greit
išgelbės romą jei aš meluoju meskite batu į
galvą taip kaip paliepė koranas be
nuodėmės aš batas sutinku tačiau kodėl vis
akmenai vaidenas

Manhetene tarp statramsčių ir barščių
sosnovskio stryte ganos daug lokių po liepos
saule leipstančių nuo karščių o meškos
vaikštinėja aveniu dangoraižių kvadratais
išdalintam mieste jaučiuosi mažas aš toksai
kad bliauna vili tokarev ant spintos
červončikų nešildo tau delnai čia doleriai
žaliuoja kaip bananai per riaušes į piliečius
nukreipti o sprogus bankams siaučia
uraganai metro stotelės skęsta vandeny o
jonas mekas mekoje mekena kad lenonas ir
leninas gyvi atlanto brizas plaukus jam
kedena ir primena kad fluxus parduoti
vergijai gugenheimo joko ono iš juoko
sprogs per atlaidus onos taip nieko naujo
nieko seno ponai neliks rytų pakrantės po
dienos

Neįtikėtinas akivaizdumas anu metu gyveno
musmušys nevengė promilių ir tikro dūmo
ir niekada nebuvo žmogžudys skani jam
buvo košė su spirgučiais velykiniai
veršienos gabalai keliavo kaip pūkelis vėjui
pučiant ir musėm apsiklodavo daržai ir
musmirės palinkusios prie kelio svajingai
ošė kaip žali beržai kol nebeliko supratimo
žalio kur dingo odminiai ir jų diržai kiek
musių nugalabinta iš viso sutelkus
pastangas bendras kartu nežino niekas bet
sliekų priviso daugiau nei kolorado vabalų
kai vyksi per valstiją kolorado ir niekas tau
galvoti nemaišys atmink tikrai nenumirė iš
bado nešalčmiriavo jaunas musmušys

Pakelį marlboro surūkėm dviese ir sėdom
ant riaumojančių žirgų užpakaly sėdėjo
merguželės karštais papukais glaudės tuščia
jų nevados vidury smėlynų liūnuos riedėjo
harley davidson juodi vairuotojas kairėj
nebuvo liūdnas o kitą varstė sopuliai širdy o
kelias buvo tuščias buvo ilgas smėlynų
saulė čirškino šalmus mieloji kaip tavęs aš
pasiilgau rėkiau ir spjaudžiau kalei į papus
ji čiulpė man auksinį mikrofoną sėdėjau
atbulas ir vairavau aklai ir negavau nuo jos
sifono o draugas gavo tai ko negavau
nežaiskite vaikučiai be gumyčių nežaiskite
vaikai degtukais bus toks gaisras kad
išskrisit iš bažnyčių praradę mikrofoną ir
namus kai pasiekėme pirmąjį motelį
nugriuvome miegot kaip negyvi blusyčių
rado draugas prisikėlęs tarpukojy tiktai o ne
širdy bet iš jos visas skausmas išgaravo
pupytės buvo karštos dievaži išsklaidė

baimę teikė džiaugsmą savo karšti papukai
standūs ir maži tad marlboro jau rūkėm
keturies mes sustodami tik nuorūkas išmest
prie degalinių ir stebėjom liepsną kaip romą
neronas stebėjom mes

Buku galu į sėdmenis įspyręs merginai aš
jaučiuosi daug geriau ne man pragertas
josios grožis tyras nors pripažint turiu
blogai dariau kai į aną eilėraštį kėsinos jinai ir
kaulyt bandė pinigų todėl ir eilės šios blogai
gaminas o ypač kai spiri buku galu
manydamas sušvisiant žvaigždę sieloj
pabiro tik keiksmažodžių purvai sakyki kur
tada tu mano mielas skaitytojau kur tu tada
buvai

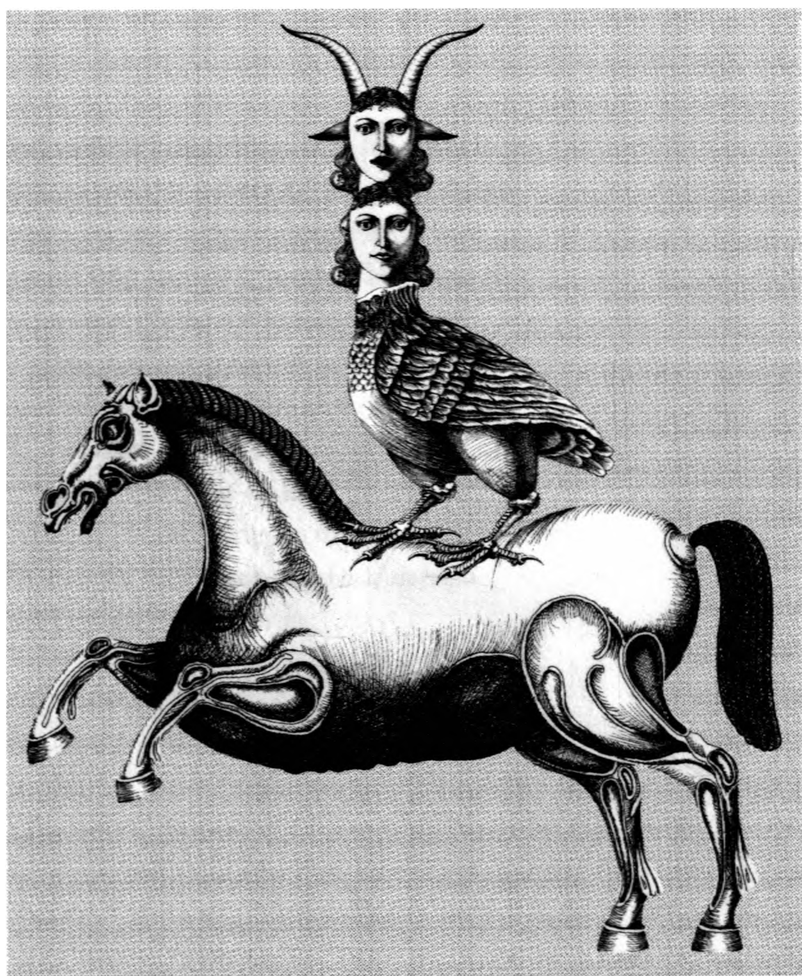
Per onines ir pusryčiai atšalo šalia kinžalo
šalto iš rytų į sibirą vagonai išvažiavo o aš
tupėti malkinėj lieku apglėbęs žalą karvę
pušį žalią kolchozui nedarydamas žalos ir
vadą garbinu įtempęs valią kol musmirės
raudonos sužaliuos per spalio revoliuciją
bidonai iš fermų pieno upėm pasilies ir
gyvuliniai vėl sugrįš vagonai iš tolių
neaprėpiamos šalies

NEMATOMAS

Paseno mano lempos abažūras furnitūra ir
aparatūra ir pats aš niekas į mane nežiūri
net tie ir tos su tobula žiūra prošal praeina
netgi nepamatę manęs aš jiems nematomas
žmogus nors užantyje ir nešiojuos katę
bengališką jau keturis metus o juk buvau
žymus percepientas blizgėjęs batais rūmų
šurmuly manęs bijojo elgeta ir mentas
šypsojosi blondinė man žavi ant kablų
nužirgliojusi per pievą į ramunes nugriuvus
tarp žiogų ir akto įkarštyje šaukus dievą
kaip jai mylėtis linksma ir smagu dabar taip
pat nematoma ji tapo ir kablai jos seniai jau
nulaužti visa jaunystė griuvo ir prašapo
tiktai širdis išliko ta pati jei ją turėjau
niekad nemačiau jos tik ant krūtinės dar
neišskrostos tatuiruotė skelbia nieko naujo
po saule nieks tavęs nepakartos originale
kopijos dievybės bet apie tai neverta net
kalbėt esu tik indas kupinas gyvybės alyvos
nebenorinčios žydėt

Iš pašalės pasiūlymai nešvankūs pašvaistė
po pirties su angelais neatsigniaužia perlų
pilnos rankos jai vėrinį žadėtąjį kadais kaip
rožinį veriu ant drobės siūlo kuriuo
vaikystėj auksines žuvis žvejojau tvenkiny
šviesoj mėnulio regėdamas tik motinos akis
iškilnūs šlama topoliai prie dvaro ir
menueto muzika lėta karoliai perlų patys
pasidaro be nešvankių pasiūlymų greta

RUDENIO GĖRYBĖS

Vakaras

Štai vakaras kaip pabaiga ir rodos vilkai
tartum vaikai ir nebėra nei fobo anei deimo
rojaus soduos mergelė pievoj ganosi bėra
panelė kaip kumelė o kumysas kriokliais iš
papų liejas ežeran ant kranto skleidžiasi
blyškus narcizas gražesnis negu teko blykšti
man subatos tykų vakarą be vėjo dikankoj
su nagaikom ir baubais bankrotui sielos
antstolis atėjo ir nėr čia ko atėjo ir nueis į
rytdieną į klubą į striptizą o aš sau vakare
šitam lieku šalia bėros panelės ir narcizo
nes į rytojų vizos neturiu

Mezonas baltas ant pakrantės marių ne
namas net tarpustotė tiktai manęs tu
nebelauki viso gero su tavimi man būdavo
gerai o be tavęs geriau dar štai ruletė
žetonais laimės blizganti krūva kaip saulė
šypsos šoka kastanjetės pasirinkimo kito
nebėra likimo neapgausi nendrės ošia į
delną savo pažiūrėk kvaily maži piršteliai
viru viru košę vis tiek jos iškabinti negali

Ir laikrodis ir kompasas sugedo ir pats aš
anomalija tikra platumose valstijos
kolorado kaip šokolado fabriko dešra
dešniųjų pažiūrų žiūrovas salėj kur vyksta
montekristo premjera dantesas šauna
puškinan pro šalį ir sosto įpėdinio nebėra
taip tikra viskas scenoj marselietę paryžius
traukia gęsta lampada į kompasą ir laikrodį
žiūrėti beprasmiška kada kanonada su
komunizmo šmėkla po europą karštų
kairiųjų bisų prikelta klajoja o madonai
širdį sopa prie trečio pasaulinio planeta

Arabas burba kad pradingo štabas tarasas
bulba dailina ūsus neperšokęs per griovį
tarki labas sakyki vilkas pilkas nebaisus be
raudonkepuraitės šitaip gera pasiutpolkė tie
meilės kvaišalai gabena į sacharą ir niagarą
ir niekada nebūna ten gerai rokavo šitaip
nykiai paukštis rokas ir pasikišo saulę po
sparnu dar buvo likęs gabalas gerokas nuo
jo gimimo ligi šermenų

Ne smilkalais o smirdalais čia kvepia
užuodžia šudra tobulą chanel iš smirnos
atgabentą žolę stepių nenuganytą mano
šagane su chna be vandenilio peroksido
churma kaip pomidorais šafrane ne
šizofrenija plaukai mažyte tavi nors akini
baltai mane cagonuos ketaus gyvulių
šventykloj kur šudra mėžia mėšlą ant daržų
aš čia kube – diuraliuminis stiklas su batuta
ir smidrą tau vežu kiek geba tempti žalias
motociklas su pilnu kontrabandos bagažu
nes pasienietis kerta dorą kilkę patenkintas
savuoju bakšišu

Ir šiugždesys akacijų ir bumas buldozerių
avarijos metu užpildytas bus nuotraukų
albumas ant stalo iš rėmelių paprastų tu
žvelgsi fotografijoj spalvotoj kaip keičiasi
per amžius kambarys už lango kaminai ir
ešafotai ir echolotas plaukia prieš akis su
marodierių armijom saliutais raketų pokšint
atlaidais vynu ant stalo bus desertas po
minutės manęs nebus bet neliūdėsi tu tik
žvelgsi iš rėmelių paprastų

Vėsu kaip kalvose beludžistano kaip
suleimano šachtose vėsiau tegali būt širdy
mielosios mano po to kai šimtą metų
nemačiau jos apgamo ant vietos
intymiausios kurią kadais karščiausiu
vadinau tašku planetos globalisto ausys toj
vietoj kyšo klausosi manau nulinkdamos
kaip mano mintys šlama atspėti bando gylį
sietuvų kur guli kūnas upės dievo šamo
barsukų snukiai kyšo iš urvų ant skardžio
palei posūkį į pietus į veidus tiesiai
užmirštų dievų velykų saloje ten lyja lietūs
subtropiniai o man čionai vėsu ir šalta taip
kad net kalena dantys ritmu visatos netgi
išrauti o majų kalendoriuj dingsta datos du
nol viens du ir neateis kiti pasaulio pabaiga
galbūt tik mano asmeniškai aš nieko
neprašau didysis architekte kas išmano tai
ką tavęs diktuojamas rašau

Ir nieko nėr blogiau kai laivas skęsta net
neišplaukęs iš gimtų krantų miniu čia
kapitoną draugą kęstą aplenkęs žiurkes
bėga pirma jų flotilijos vadai visi pastėrę
šlovė anokia čia ir pareiga pasterizuotą
pieną vien tik geria o junga sako meilė tai
jėga numuškit junkeriai tą meseršmitą kur
stiuardesė mylima žana tualete bučiuoja
draugą kitą sunitą su ilga ilga barzda
šachido diržas judesių nevaržo bučiuoja
draugei žanai papukus ir junga greitai
persėda į baržą o kapitonas grįžta pas
vaikus ne pederastas koks ne koks agrastas
o paprasčiausias tėvas vaikmylys neskęsta
žiurkės oi dar kaip neskęsta kai sprogsta
danguje toks pagalys

Aš praradau vidurnakčius kelis keliaudamas
lig reikiamo momento turėjau vieną o dabar
bent tris nuo akselbanto banto ant cemento
lig kalbančios pušies petrograde isakijaus
kur kilo aukštas špilis klausiausi moteries
išpažinties ir negirdėjau nes kalbėjo tyliai
taip tyliai kad net pakviesta vapsva į musių
vestuves už šimto mylių girdėjosi kaip alų
gerdama vis riaugėja sparnuotajai kaimynei
o moteris suklupusi šalia išpažinties
langelio neatrodė nei paleistuvė nei širdies
dama bet klausykla nuščiuvus ir bežodė
neįsileido josios atverties ir patirties jos
nuodėmių bei ydų – norėjo prisiglausti prie
peties sukąst ausies spenelį seno žydo su
mantija ir kryžium auksiniu ant masyvios
grandinės talismano žinojau tik iš patirties
kitų išpažinčių kad man jinai melavo gal
valandą gal dvi pabarbenau langelin
suteikiau jai išrišimą ir atgailai kalbėti
įsakiau senovinį ir baisų užkeikimą –

giedoti harė krišna kol prašvis om mani
padme hum kartus devynis ir thave nouson
nekalbėt išvis sveika marija trisdešimt
septynis kada ji pasišalino lengviau
atsidusau ir viešpatį aukščiausią aš puoliau
melst ir kristi iš viršaus pradėjo stogo
čerpės ir kaliausės aš supratau tai buvo ne
dama o pats šėtonas moterim pavirtęs
kėsinosi pavogti sielą man dabar kada po
dvylikos ketvirtis

Nebūčiau aš sistemai nusidėjęs
opričnikui ir pristavui melu šalia nebesėdėtų
asmodėjas ir jo gentis nekauktų: brutalu
brutalas pats italas ir vandalas dar nelegalas
su skėrių būriu čia vėjo nublokštas kaip
pats baalas kikena nors be galo banalu šalia
tamsos regėti kunigaikštį pagaikščiu
baidantį rudens muses vienutėje tik veltui
laiką gaišta paleisti reik į keturias puses
vartojimui palikus vieną fėją baltutę raganą
be nuodėmės kuri tik buria ir vis leidžia
vėją iš nedidukės savo subinės o dulka
spinta su šventais retežiais škaplierium karo
kapeliono štai ir pats jų savininkas ūgio
mažo bet didžio stažo meldžiasi karštai jau
apniktas labiau baisingų dvasių ir dvelkteli
liuciferio siera ar matėte kas egzorcistą
drąsų neleidžia to tikėjimo sfera užverto
inkunabulo sukubas tuoj archyvarui koją vėl
pakiš išplėš iš failo puslapį ir lupą
suskaldys jis į gabalus šešis

Entropija yra tirpiau nei vaškas utopija yra
mažiau nei nulis ko vėliavų raudonos
liepsnos blaškos apskriedamos keturiskart
mėnulį kaip vietinė poetė apskaičiavo ir
skruostu liūdnos ašaros riedėjo tačiau mirtis
taip pat ją pabučiavo ir ėjo visas reikalas ant
vėjo ant troleibuso stogo įsitaisęs sėdėjo
zuikis vienišas o lapė iš vynuogyno vogė
saldų vaisių ir nieks ezopui ačiū nepasakė
prieš kalėdas dar pridera kalėti po sąžinės
kapstytis sąšlavyną ir nuoskaudas gražiai
kaimynei lieti kai jos kaimynė kirkina
kaimyną

Kas ten pakraštyje už kampo dedas kurį
nuščiuvęs paslapčia stebi čia saulė ten ir
lyja ir vaidenas ir griaudžia graudžiai į
puses abi ten griaučiai slenka zombių
karavanas skeletai faraonų praeities
kraujuoti tvarsčiai mumijų o menas žynių
gyvybės ieškant paslapties neveikia nes
skeletai neatgyja burnoj tik trakši ašakos
žuvų kaip ašaros lašai ant skruostų lyja
dabar čia ten saulėta ir žavu voltažas
aukštas prakilnus miražas senovinių pilių
senam mieste tokiam senam kurį regėjai
mažas ir persmeigei užaugęs šakute žuvelė
aukso norus tris išpildė valdovė vandenų
per amžius lis prie geldos boba skilus
piramidė ir jausmas kad išpildytų dar tris

Pakaks žiūrėti į oscilogramą skaičiuot
nemirštančios širdies dūžius verčiau atsuki
radijo programą ir pasinerk į muzikos
garsus platybėj tolių teka naujos raidės su
panslavizmo atspalviu žvaigždė lyg iš
nematomosios kepuraitės kažkas ištrauktų
dvigarsį sudie lyg krūminį išrautų
specialistas palikt oscilogramą privalai ir
bėgt tenai kur išdraskytas lizdas lai tikrina
sau širdis asilai kurių po darganos tiek daug
priviso kad savo kaily netelpa ežys kaip
nekenčiu aš šito paradiso verčiau
silabotonika pražys

Anarchijos vaikai jie blykstėm blyksi jie
kaupia šaudmenis taikos metu žudyt
vaikams indigo greit neliks jų su saujomis
lazdynų riešutų kraupu žiūrėti kaip jie
plėšikauja vilkais pavirtę vaiko aveles o
numylėtine o dulkių sauja nėra net
krematoriume tavęs anarchijos vaikai kiek
jų priviso plantacijose siaučia jų šimtai jie
dergia drasko tyčiojas iš visko o tu
apsimeti kad nematai

PANORAMA

Nevykdau aš projekto nei programos
nemėgstu ūsų anei akinių alėjoje stebiu kaip
eina mamos su gėjų paradu ir po velnių o
laikas stovi vietoj kaip įkaltas nekaltas nes
ne upė o bala o balaganui vadovauja altas
besibalotiruojantis neva auroros šūviais
kadetes sušaudo nuvirsta caras su visa
šeima displėjus rankoj naują laidą gaudo o
saulė po laidos panorama

Į snukį triskart gavęs neraudoki o mažumą
aplink apsidairyk antai šermukšnio rausvos
uogos dvokia viliokė lapė gaidį peša lyg
pozityvistė grąžą iš lošėjo nusiaubusio
per naktį kazino į snukį gavęs neieškok
teisėjo o bausk save ir naudą pešk iš to ir
investuok subsidijas į lazdą geriausia golfo
beisbolo dar tiks policijos lai baltos burės
plazda tokia graži yra panelė X pamiršk kad
tavo snukis sudaužytas prie josios lįsti
niekam nevalia prieik prie josios oriai kaip
banditas ir pavaišink vynu su krembriulė ir
nesvarbu kad šičia po minutės du augaloti
negrai atsiras lazda pasidarbuos liks tik
balutės o tu pernakt kedensi jai duknas

Durneli eik tu naktį pas karvelį takais kačių
ir žvirblių ant stogų štai moteris jos vyras
viską gali tik aš patenkinti jos negaliu gal tu
durneli imsi ir galėsi padėti jai ant stogo
šiuo metu ką gali moteris nakties pavėsy
gali žinot durneli vienas tu nes jeigu josios
vyras viską gali taip kaip negali tie arba
anie manyk tau ne visi namie durneli tik
moteris ant stogo tau namie

Smagu yra žiūrėt kaip galvos kalba kaip
smagračiai joms sukas smegenų įveikęs
sunkumus einu į darbą ar šiaip kur nors jau
pasiųstas einu eilutė prakilni kombinezonas
po pažasčia ant petnešų jaučiu darbinį koltą
šešto laiko zonoj iššaudantį visus be
priežasčių atlaisvink kelią opeliui mauroju
ar nematai kad ženklas su plyta nelįsk kur
laukia bėdos ir pavojai prisiminimui štai
viena kulka į padangą kita į dangų dievui
toks darbas kad žinutę jam siunčiu per laiką
prarastą apžėlė pievos ir prustas virto putino
medžiu berdankėmis iš miško atsišaudo
vilkai šernai ir meškos su lokiu be abejo
kad ne į darbo liaudį nes ja o ne
medžiotojais tikiu

Išspręst barzdoto dailininko būtį paletėje
aliejinių dažų padėti gali paslapties dėžutė
kai gert degtinę reikia pamažu smulkiais
gurkšnelių potėpiais išlenkti taurelę
krupniko per minutes penkias suėsti silkę
peržengt slenkstį į dvišimtinės ropinės
gelmes su kalvadoso nuodu dėti štrichą
ultramarininį ir konjaku puslitriniu iš miego
kelti psichę laikyti karštą bulvę už žandų po
to gerai ir viskio etalonas talpos litrinės
jūros peizaže cinoberis čia būtinas ir švinas
kurs jauno šeško šūdo padaže patiekiamas
kaip vištos natiurmortas su runkeliais
kuriuos aplink matai šalia mergelę rodo taro
kortos ir pakaruoklį kabantį aukštai čia
lūžtama ir abstrakcionizmas užvaldo
smegenis geri po daug kad iš dažų išnyktų
pesimizmas o gero šiam pasaulyje nelauk
kai padavėjos šlaunys tau užkliūna prabėgę
maratoną tarp stalų įžnybki standų

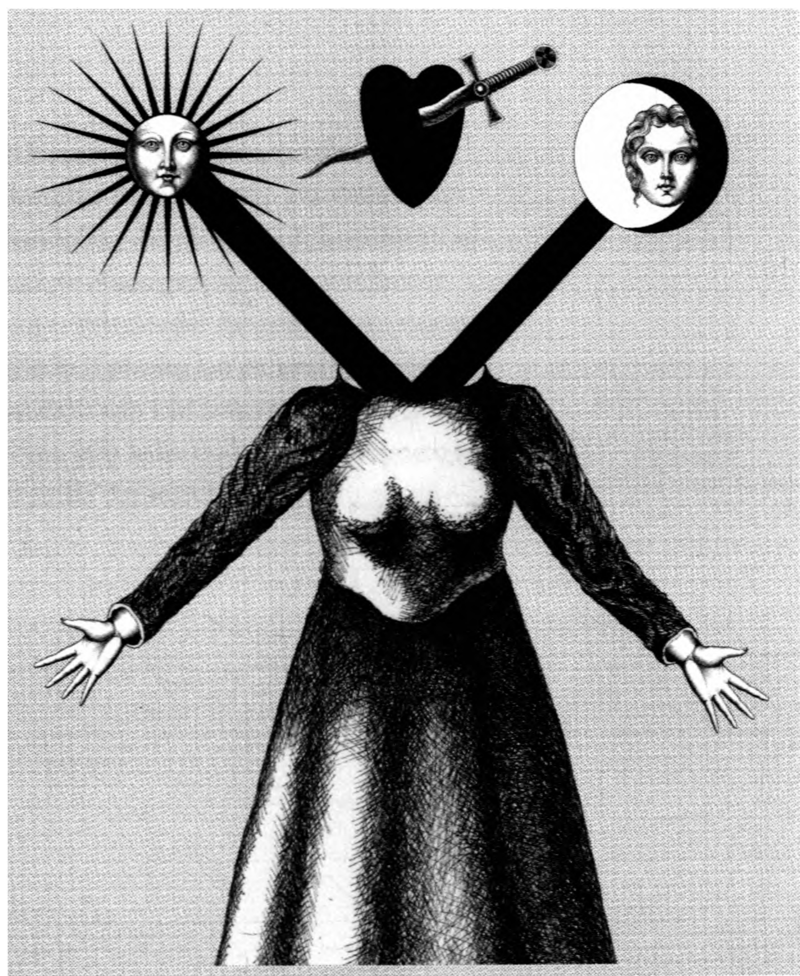
užpakalio kūną o jai tave apsukti privalu ir
apsauginiui spėki vožt į snukį jau velkamas
už kojų durų link paveikslas baigtas staigiai
davus smūgį ir prieš atvykstant farams
spėjus dingt

Adekvatus kaip žydas po pogromo jis geria
brendį su avokadu nukanda štrudelį pauosto
bromo ir eina tartis su advokatu recesija
byloj skyrybų vyksta procesas sudėtingas ir
painus antroji pusė dėl dalybų pyksta vis
turto maža nors ir taip perpus jisai didesnis
negu jam atrodo šį kartą neadekvati pati
ne veltui per tiek laiko nusibodo sinodas
tartų kiaulei tapati

Plyta

Būtai nebūta buvo pramanyta apie ką liudija
šie užrašai lentynon knygų tu padėk šią
plytą kada cemento skiedinį maišai didaus
masonų kunigaikščio aini laisvasis
mūrininke giminės potockių ją įmūryk kaip
saldainį į knygų sieną lai nieks neatspės jos
kodų šifrų šrifto kriptogramų bet perskaitęs
po to atmink mane dvidešimt pirmo
amžiaus panoramoj kaip dievą valkatavusį
kaune

ŽIEMOS RŪPESČIAI

Baltų plaštakių plastiką gamina įkaušę
plastilino fabrikai ir taip graudina mano
mandoliną dėkoju tau kad plastiška buvai
mažyte mano gerą surogatą vinilinai ir
pjovei ištisai todėl dabar kai nieko nesimato
išlindo iš plaukų tau pataisai tu sruogą
pataisyk taip kad žvilgėtų ir biseris ir sąžinė
gryna kaip ledas tepk slides anot poeto kol
nenutilo dar mandolina

NEMIROVIČ DANČENKA

Ir nemirovič dančenka prabilo kad
nemirtingi kūriniai yra jo sukurti bet
nesiklausė niekas nors smuklė buvo ne visai
prasta joje ir šostakovičius sėdėjo
čaikovskis drožė gulbiną dažnai bet teigė
dančenka kad ne iš dievo o iš plačios širdies
jo kūriniai bet širdys rusiškos jo nesiklausė
degtinę gerdamos su česnaku o vienas drožė
genijui į ausį už tai kad prakalbėjo nelaiku
ir nemirovič dančenka suriko kad negerbia
jisai kalės vaikų ir prasibudo nuovadoj iš
ryto bei gavo tik penkiolika parų

BANDITAS

Isterišku tonu valstybės kaukia ir laksto
proklamacijos velniop einu plėšt banko
užsidėjęs kaukę kad peršokęs per griovį
tarčiau op opiumatas geras pesimiste rankas
aukštyn ir pinigus davaj į maišą kas nedirba
tas neklysta sudeginti jau tiltai upės kvai į
praeitį o juk dantistas doras ir dar
artileristas aš buvau bet išmetė mane kadais
iš choro ir griežtas aš visuomenei tapau
individualistas mizantropas ir nekentėjas
visame kame kai kulkoms švilpiant vidury
europos su milijonais ant pečių maiše
sprunku su teroristais aš į terra incognita
kur kulkos nepalies ten nusipirksiu pilį ir
panterą ir dar esterą tolimos šalies

JIS

Mylėjo jis tik moterį monetą ir bankomatas
buvo jos kuklus o ji geriausia buvo tarp
poetų ir kūrė nemirtingus kupletus apie
skaisčiausiąją panelę barbę kuri mylėjo vien
tik lėlę suok barbitūratams teršiant vyro
garbę tylėki užsikimški nealsuok trys
dručkiai šimtą metų valdė šalį iljičius
vienas ir volodios du pripildė pilną mokinio
krepšelį granatų sprogmenų ir šovinių todėl
atkreipki dėmesį praeivi čia guli tas kurs
niekad nestovės nešiojo su savim lenktinį
peilį partbilietą nuo kulkų prie širdies

Mamajaus kurgane gulėjo galindas vytis
kitados o laikas vietoje stovėjo tarytum
saulė po laidos mamajų valdė paukštis
rokas belaisviai kasė jo kiaušius ir roką
šoko undarokas rokuodamas kad šitaip bus
per amžius bet stovėjo laikas o keitėsi
panorama ir iš kiaušinio gimė vaikas ir
stepė buvo jo mama užaugo didelis galingas
su skitais bastėsi stepe tačiau nukovė jį
galindas ir užkasė bendram kape galindas
jotvingis gal indas galicijos galvažudys
kiekvienas vytis pavojingas tačiau
mumbajuj guli jis tenai mamajuj ant
kurgano kurs tapo karžygio kapu ten lietuva
tėvynė mano tarp suvalkijos lygumų

Aš pavargau nuo pustonių ir tonų nuo tonų
smėlio pustomo dykai lig paskutinio sąžinės
atomo o dieve kam mane tu palikai liūdėt
kažkuriame rate lenktynių su nedraugų
šutve su savimi man peilis styro nugaroj
lenktinis suaugau jau su jo geležimi regiu aš
vien tik išdaviko ranką ratelу tarp tikrų ir
netikrų draugų tų netikrų tikrai pakanka
pakelk man vokus viešpatie baubiu kaip
baubas viensėdijoje dikankos ar kitame
įkaitusiam taške tačiau norėdamas ištiest
man ranką tik gogolis apsiverčia karste

Laižaus žaizdas apšvitintas rentgeno
gausios minios vartotojų akių šlovės
spinduliuose paskęst negera o ypačiai metu
nepalankiu kai stoja laikrodžiai švytuoklės
žemės suplotas rutulys žiemos taške tarp
romos popiežiaus ir dalai lamos kvaila
kulka pataikė į mane rekrūtą pasiklydusį
nuo pulko atskirtą dirigento lazdele deja į
plyną stepę pilną dulkių žinia atskrido
sporos dulkele kad baigčiau šią nesąmonę iš
viso tikrai tau auditorijos nebus kažkas mūs
kuopos kurjerį pakišo belangėj svetimoj toli
supus esi paieškomas kaip dezertyras
nesivaidenk susinaikink išnyk o kur man
dingt dėmėtas dalmatine dabar tu mano
dalios išklausyk ugnis užgęsta ir ištirpsta
ledas kai svetimos šalies įsiklausai kariauti
reikia baigėsi paradas tiktai su kuo jau pats
nebežinai

Ir būna prašviesėjimo minučių ir randas
aptemimo valandų kada jaučiuos kaip
zombis už pynučių o kas aš būčiau jei
neliktų jų šviesėjimo ugny sudegčiau visas
kaip feniksui pakilt iš pelenų kamža
neleistų tunika abitas tad nelinkėki man
šviesių dienų palik dar naktį vėsią ir
malonią rašiklį cigaretę degtukus panirt dar
kartą leisk į purvo vonią kedenti plunksnas
ir augint nagus akis man niaukias ir
užtraukia bėdą dar vienas slaptas priešas
viduje ak šviesiaplauke nerege pelėda ko
ūbauji taip graudžiai naktyje

Aš mokiausi mokykloj amatų į cecho
gildiją patekt norėjau tarp magų ir magistrų
ir meistrų norėjau o dabar kabau ant rėjos
gerai kad ne ant virvės vis adau bures
suplėšytas ir uraganas artėja mano mėnesy
medaus o kapitonas nieko neišmano
sugedus kompasui matau žvaigždes tarp jų
šiaurinę veža ratai grigo kai aisbergas prie
mūsų prisiglaus sakysim nieko švento
nebeliko tik banginiena triumai prikimšti ir
sklidinos žuvų taukų statinės atūžiančių
bangų kalnai aukšti atodūsiai išlikusios
tėvynės ji čia ant denio gabalas tvirtos kaip
kontinentas plokštumos medinės ir kupolas
dangaus kaip apverstos ištuštintos sausai
taurės stiklinės virvinėm kopėčiom slenku
žemyn vis prisimindamas žodžius magistro
bet koks judėjimas yra pirmyn į pragarą tik
kelias kaulais grįstas besparnių bestuburių
bele ko kas cechui nepriklauso liūlin nori o

aš norėjau meilės ir taikos kol niekas dar
ant rėjos nepakorė metru netapęs gildijos
nariu į škuną sėdau ir per amžių visą tiktai
šventus keiksmažodžius girdžiu regiu tik
aukštą stiebą kipariso tai tau mieloji ši
daina skirta tėvynė ten kur bangpūtys mus
varo net jei po kojom denio plokštuma
fiksuojama tašku lauke radaro

Ryžai per aiškiai didelis apsiaustas mieste
su trafalgaro kolona aplinkui galvą bitės
senas plaustas kartu vėl sėdim o vandens
nėra išgėrė viską mistinės būtybės nuo seno
pratusios tik mitinguot barzda ant
aštuoniukės begalybės jau nuskusta nereik
galvų kapot kapotas nukentės ryžoji sako
kvepėdama kaip bezdas po tiuliu o jei prie
ryžių užsakytum sakės aš ryžčiausi ištart
tave myliu bet laiko televizorius užgęsta
nėr analogijos vien skaitmenai į angliją
plaukiu atradęs brastą nes židinį anglim juk
kūrenai mažyte mano mūsų kambarėly kur
įsitaisė strazdas ir šeškai grįžtu namo
barzda kol neatžėlė nes visos žiemos
nukirptos plikai

Mažyte mano prielipus gamina įkaušę
plastilino fabrikai suėsk agurką ir
parūgštink miną ir saldumyną teiksiu tau už tai
kad vislūs būtų tie praėję metai
prazvimbę prakentėję pralaukti lauke tik
šimtas šešiasdešimt metrų ir kantriai juos
visus įveikt turi jau tūkstantis dienų o kur
zimbabvė zulusai rusas safari riedąs kaip
niekad užderėjo baobabai turi taisyti
svetimas klaidas lėktuvų angare paduok
domkratą veržliaraktį dar numeris šeši
septyni doleriai štai už arbatą paklaust
norėčiau kur tu gyveni kaip gyveni su kuo
bet senas triukas rausies rankinuke ten kur
ragai pudrinė lūpdažis gumytė šukos
niekingi doleriai tau per mažai

Dūstu lėtai tarp lakštų celiuliozės lyg
vamzdy su duslintuvu kulka nuo pramanų
dešimteriopos dozės ir laukiu kol širdies
bus ataka taika ramybė jums parapijiečiai
nuo ryto skamba vakaro varpai ne man dar
bet sujudo azijiečiai o juk neparuošti dar
jiems kapai ir čingačgukas sako
čingischanui nemano lai osmanas kad padės
nes nepamiršta senis suleimanas pačiulpti
sulamitai iš krūties baisus yra baisogalos
mėnulis apgaubia žemę vilko valanda kol
kas dar lygu lygu nulis nulis bet grįš juk
komendantas kažkada

Pelningą indulgencijom prekybą užgožė
smulkūs kūno reikalai atkrito peristaltikos
gamyba laukan neišeinu aš visiškai o toks
pavasaris usnim atūžia sužlugdęs šalčių
pramonę ledai ant pagaliuko čiulpiančios
draugužės ištirpo gavos pagalys už tai
tarytum branktas smurtinis į galvą o vis
nėra letalo nors užmušk ir jai nepasakysi
kad negalima tik mintyse kartoji užsikrušk
einu į būrus užmaršties ieškoti nušauti kokį
šerną pakeliais o varnų pulkas okupuoja
stotį ir sąstatas negreitai dar ateis

Štai vaikis pagaliau susitupėjo ir įsigijo
ranktūrius ir dar ne žodžiais žygiais tėviškę
mylėjo sakyčiau prasisiekėlis dabar nežino
kas platonas praksitelis upanišadų reikalas
toli bet jam palankiai lenkias grandhotelis
grūdų pirklys ir agentai keli o čia dar
šnipinėjimo skandalas ir skandinavų banko
problema nustojo kreditus už dyką davęs
nulūžo unija jau ne viena o vaikis sklypą
mylimajai perka kad būtų kur ganyti
vaikučius apynaujį man dovanoja švarką
protokolinį eiti į svečius tad duokit
rašančiam greičiau medalį kol vietos dar yra
jo atlape ir nesakykit nieko kad negali
kitaip užkasiu kitame lape

Legatas tyli tartum nelegalas prigavęs tik
agavą dykumos kaip avį stebi jį mąslus
legavas bajavas ant bevardės aukštumos
nors ir žemietis nori iš po žemių jį iškapstyt
paaukštinimą gaut medalį paauksuotą
pornoramos o skrenda naktį sniegės ir
draugaut vėl tenka su šalpusniais
šaltalankiais balta yra legato arbata ledinės
pūgos šiaurės vėjai trankos rangovų
užsakyta kometa brailiaraščiu išdūrusi
skylutę širdy paskelbia varžtai neatpigs
paskolink be palūkanų minutę mažyte ir
išvysi kaip pasnigs

Monetą įkišau aš į štibletą pro patikros
detektorius žengiau ir jerihono triūbos bei
kornetai užstaugė už jefreitorių garsiau
išspyrė patikra mane iš batų bet advokato
pareikalavau esu tikrai nekaltas dievas mato
su nikolaške kad emigravau bet vinigretą iš
manęs padarė burokų ne naminį su silke į
požemį neaptiktą radarų įgrūdo
paskutiniame rate spiralės betgi perdega
spiralės lempučių kontraceptinės sunkiau ir
būdamas labai žemos moralės spiralės
viršininką padariau nugaidindamas tuo
pačiu jo pačią ir išvadinęs ją spirocheta tad
advokatas net pasakė ačiū taip džiugino jį
mano moneta

Maniau sukelsiu aš ažiotažą ir niekatra šlovė
mane minės bet liaupsių ir katučių buvo
maža net ir iš niekatrosios giminės kartoju
orientacijos teisingos buvau kaip nevisa
mana karta bet išsiskyrė mūsų kelio vingiai
ir tapo ji taipogi prarasta neverta buvo arti ir
akėti ir sėti grūdą atūžė šalna ir žuvo derlius
o turėjau spėti nurinkti jį nors siautė
dargana man visko negana prie kelio galo
piligrimystė tapo tremtimi kaip sako ko
norėjo tą ir gavo subjektas pavadintas
manimi bet mąstančiam objektyviau negaila
tos nužygiuoto kelio atkarpos taip švaistės
peiliai meiliai pėrė kailį negrįžus po nakties
ranka mamos teisingai pėrė nes širdies
dėžutėj lig šiol gyvena šventas veidas jos
tikrai ji niekada neleis man žūti ten ant
bevardės laiko aukštumos

Jei būtum tu vienspalvė kaip kamėja kaip
kamufliažas mano tiktų tau brangioji tu esi
man epopėja kaip išprotėjęs be tavęs lakstau
landynėm tyrų išdraskytas kulkų su plyšusia
iš meilės širdimi priimki atsiprašymą šį
smulkų arba atsižegnok su manimi dykynių
kupstai ir vasario vėjas vėl kelia vėliavas
lig pat dangaus taikos ne karo aš įsimylėjęs
širdis su tavimi tik atsigaus širdis su
kulkom ir kinžalų raštais kaip išėsta
kinivarpų žievė beržinė ant kurios šis mano
paštas atneš jį išsiilgus kirmėlė

Patikimai valstiečio svirną saugo spyna ir
trys dantingi patinai kaip putinai bičiuli
laukęs draugo adrenalino reik žūtbūtinai
prie adrijos arkadijoj subtitrai nuo juostos
nusitrynė kas žinos kad plakančioj krūtinėj
pusė litro ir nė vienos gyvenimo dienos

Štai tau bilietas į vieną pusę nebijok
važiuosime kartu tarė man vergilijus
garbusis senas spekuliantas bilietų beatričė
visada vėluoja nevėluoja tik viena mirtis
skaisčios lūpos josios kai meluoja jai
priklauso gelžkelio stotis į vagoną sėsk
apglėbk šachidę veidą atidenki po čadra
smėlius pamatysi piramidę miestą mirusį
kurio nėra apkabink ją meiliai jausk trotilą
tai gražiausia tavo valanda ir dėkok kad ji
karštai pamilo ir nuveš į šalį niekada ačiū
tau garbusis sumokėjau sumokėjau pinigus
visus traukinys iš vietos pajudėjo viešpatie
brangus priimki mus

Finita la comedia sušunka italas tūlas
smuklėje meškos į širdį man ne tą įdėjo
šuntą ir plikės mano nieks nesušukuos įpilk
barmene kalio cianido nes nebeveikia
drožlės cikutos kuri nežudo priešingai
išgydo nuo cianido kaifas jau kitoks skani
kauliukų slyvų užpiltinė sumaišius su
migdolų trauktine kaip parašyta knygoje
likimo lape jo paskutiniam tarsiu ne nenoriu
čia stypsoti šimtą metų garbus teisėjau aš ne
koks dramblys užsisėdėjau cypėje planetos
kaip veža gyvulinskas koks kablys

TURINYS

PAVASARIO LINKSMYBĖS

VASAROS DARBAI

RUDENIO GĖRYBĖS

ŽIEMOS RŪPESČIAI

Patackas, Gintaras
Pa358
Mažoji dieviškoji Co-2. Metai: poema / Gintaras Patackas. – Vilnius:
Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014. – 120 p.
ISBN 978-9986-39-811-0
Gintaro Patacko antroji Mažoji dieviškoji – tokia pat provokuojanti
ir laužanti taisykles, kaip ir pirmoji, išleista 2013 m. Atrodytų, kad
į knygos pavadinimą įrašyti „Metai" nukels mus į K. Donelaičio
istorinę ir kultūrinę aplinką, tačiau jau iš pirmųjų eilėraščių paaiškėja,
kad XIX amžius, kaip ir Antika ar Viduramžiai, yra tiesiog čia ir dabar.
Kad Kantas ir Stepių vilkas gyvena šalia mūsų, kur galbūt gatvėje,
o gal įkaitusioje galvoje pagrečiui skamba Maironio poezijos ir
Tūkstančio ir vienos nakties pasakų frazės ir parafrazės.

UDK 821.172-1

GINTARAS PATACKAS

MAŽOJI DIEVIŠKOJI CO-2. METAI

Poema

Autoriaus redakcija
Dailininkas Mikalojus Povilas Vilutis
Korektorė Virginija Savickienė
Maketavo Dalia Kavaliūnaitė

2014 07 09. 1,5 leidyb. apsk. l. 949-oji leidyklos knyga. Išleido
Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, K. Sirvydo 6, LT-01 101 Vilnius.
www.rsleidykla.lt / info@rsleidykla.lt
Spausdino UAB „Petro ofsetas", Savanorių pr. 174D, LT-03153 Vilnius.